27 d'agost: Santa Mònica

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,11-17): En aquell temps, Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: «No ploris». Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: «Jove, aixeca't». El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare. Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: «Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres». I també: «Déu ha visitat el seu poble». L'anomenada de Jesús s'escampà per tot el país dels jueus i per totes les regions veïnes.

«No ploris»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església s'alegra amb la santedat d'una gran mare de família: santa Mònica (332-387), nascuda prop de Cartago. Gran per la seva pietat —sovint suplicava amb llàgrimes— i gran pel "gran" fill que ella lliurà al cristianisme: sant Agustí.

Mònica fou esposada amb Patricio. Ella no va poder escollir (coses de l'època!). Hagué de tenir molta paciència durant 30 anys amb aquell marit geniüt, irreligiós... Aquells sofriments, certament, no passaren per alt al bon Jesús que pocs segles abans s'havia compadit de la viuda de Naïm: Patricio, finalment, fou batejat poc abans de traspassar.

Del seu matrimoni vingueren 3 fills. El major, Agustí, la va fer patir molt. Un fill brillant però que s'apartà del camí cristià. La història narra que una vegada Mònica confià el seu neguit a un bisbe, que la tranquil·litzà dient-li: «Estigui en pau perquè és impossible que es perdi el fill de tantes llàgrimes». I així era: plorava per Agustí. Ell fill, al seu torn, se'n reia de les llàgrimes de sa mare...

Jesucrist, però, no se'n riu de les nostres llàgrimes: «No ploris» (Lc 7,13), li havia dit a la viuda de Naïm... Amb tot, Mònica no escatimà energies: quan Agustí decidí marxar a Roma, allunyant-se de la mare, ella també hi viatjà per a no deixar abandonat el fill. Essent les coses així, resultà que Mònica —i després Agustí— conegueren al ja famós bisbe de Milà, sant Ambrosi. Captivat per la catequesi d'Ambrosi i els

escrits de sant Pau, Agustí canvià de vida i —finalment— fou batejat.

Era l'any 387. Santa Mònica havia acomplert la seva missió en aquesta vida!: «Fill, ja que et veig convertit en servent de Jesús, què faig ja en aquest mon?». Quan es disposaven a tornar a Cartago, mentre feien temps al port d'Ostia, ella emmalaltí greument... Sant Agustí transcriví les seves últimes paraules: «L'únic que us demano és que us recordeu de mi davant l'altar del Senyor (...). Així sortí d'aquest món aquella ànima piadosa i beneïda».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En el meu cor s'havia obert una nova nafra, encara que la mort de la meva mare no tenia res de llastimós i no era una mort total: la puresa de la seva vida en donava testimoni» (Sant Agustí)

- «Vull expressar especialment la meva gratitud a totes les mares que preguen incessantment, com ho feia Santa Mònica, pels fills que s'han allunyat de Crist» (Francesc)

- «Puix que Déu pot crear del no-res, també, per l'Esperit Sant, pot donar la vida de l'ànima als pecadors creant en ells un cor pur pot donar la vida del cos als difunts amb la Resurrecció (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 298)